

**DIUMENGE DESÉ
DEL TEMPS ORDINARI**

LECTURA PRIMERA

Mira, ¡el teu fill és viu!

Lectura del primer llibre dels Reis

17, 17-24

En aquells dies, el fill d'una dona, ama de casa,
es posà malalt,
i la malaltia era tan greu que el xic es va morir.

Ella digué a Elies:

- «¡Deixa'm estar, home de Déu!
¿Has vingut a ma casa per recordar a Déu
les meues culpes
i fer morir el meu fill?»

Ell li va respondre:

- «Dona'm el teu fill.»

Elies el va rebre dels braços d'aquella dona,
el pujà a la cambra de dalt, on vivia,
el gità en el seu llit.

Després va invocar el Senyor dient:

- «¡Senyor, Déu meu! ¿Fins i tot a esta viuda que m'hostatja
vols mal, que fas morir el seu fill?»

Després s'estirà tres vegades sobre el xic
i va invocar encara el Senyor dient:

- «¡Senyor, Déu meu!
¿Fes que la vida torne dins d'este xic!»

El Senyor escoltà el crit d'Elies,

la vida tornà a entrar dins del xiquet, i el xiquet va reviure.

Elies el prengué i el baixà de la cambra de dalt.

El retornà a sa mare i li digué:

- «Mira, ¡el teu fill és viu!»

La dona digué a Elies:

- «Ara veig que ets un home de Déu
i que la paraula del Senyor que tu pronuncies
es compleix fidelment.»

Paraula del Senyor.

SALM RESPONSORIAL

30 (29), 2 i 4.5-6.11 i 12a i 13b (R.: 2a)

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permés que se n'alegren els enemics.
Senyor, m'heu arrancat de la terra dels morts,
quan ja m'hi afonava, m'heu tornat la vida.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

¡Canteu al Senyor, els qui l'ameu;

enaltiu la seua santedat!
El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.
A poqueta nit tot eren plors,
l'endemà són crits de goig.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;

ajudeu-me, Senyor.
Heu mudat en goig les meues penes.
Senyor, Déu meu, vos alabaré per sempre.

R. ¡Amb quin goig vos exalce, Senyor!

LECTURA SEGONA

Déu em revelà el seu Fill perquè jo l'anunciara als pagans

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

1, 11-19

Germans:

Vull que ho sapieu:

l'evangeli que vos vaig anunciar no ve dels hòmens;
jo no el vaig rebre ni aprendre de cap home,
sinó per una revelació de Jesucrist.

Vosaltres ja heu sentit parlar de com em comportava
quan estava en el judaisme:

persegua amb fúria l'Església de Déu
i la volia destruir;

i en l'observança del judaisme sobrepassava
molts companys de la meua edat,

ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares.

Però el qui m'havia escollit des de les entranyes de ma mare,
em va cridar per la seua gràcia.

Quan a ell li paregué bé,
em revelà el seu Fill

perquè jo l'anunciara als pagans.

Tot seguit, sense recórrer a cap parer humà

i sense pujar a Jerusalem a trobar

els qui eren apòstols abans que jo,

me'n vaig anar a l'Aràbia,

i després vaig tornar a Damasc.

Més tard, al cap de tres anys,

vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes,

i vaig passar quinze dies amb ell.

Dels altres apòstols no en vaig veure cap,

a excepció de Jaume, el germà del Senyor.

Paraula de Déu.

EVANGELI

T'ho mane: jove, alça't

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç

7, 11-17

En aquell temps, Jesús se n'anà a una vila anomenada Naïm.

L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent.

Quan s'acostaven al portal de la vila,
es trobà que duïen a soterrar un mort,
fill únic d'una dona que era viuda.

Molta gent del poble acompanyava la mare.

Quan el Senyor la va veure, se'n compadí i li digué:

— «No plores.»

Després s'acostà al fèretre i el va tocar.

Els qui el portaven es pararen.

Ell digué:

— «T'ho mane: jove alça't.»

El mort es va incorporar i començà a parlar.

I Jesús el donà a sa mare.

Tots quedaren espantats i glorificaven Déu
dient:

— «Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.»

I també:

— «Déu ha visitat el seu poble.»

L'anomenada de Jesús s'escampà per tot el país dels jueus
i per totes les regions veïnes.

Paraula del Senyor.